¶Reuerendiſſimi in chriſto patris ⁊ dñi/dñi Hugonis ⁊c. Cardinalis Poſtilla ſup epiſtolā pauli ad Philemonē Incipit. ¶Expoſitio. Capi. I.

PAulus vinctꝰ ⁊c. Hāc epl'am familiarē ſcribit apl's philemoni cuidā viro laico honeſte ⁊ laudabil' vite ꝓ oneſimo ſeruo eiꝰ q ab eo furtiue receſſerat: quē baptiçauit paulꝰ ⁊ cōuertit ad fidez: ⁊ ꝓ eo rogat/ſcribens ei ab vrbe romana de carcere. Et ſūt in hac epl'a tres ꝑtes ꝑncipales poſt ſalutationē. In ꝑma ꝑte eſt grarū actio ꝓ fide huiꝰ ⁊ pietate inter frēs. Secūda ps eſt obſecratio ꝓ oneſimo/ et narratio de factō ⁊ ꝯuerſione eius: ibi: Propter qđ multā fiduciā ⁊c. Tertia ē de obedientia huius ⁊ de hoſpitio ſuo paulo ꝑparādo: et de ſalutationibus fratrū. Dicit ergo. a ¶Paulꝰ: noīe. b ¶Vinctꝰ/in carcere. c ¶Chriſti ieſu. i. ꝓ chriſto ieſu. Nō dic apl's: qđ eſt nomē dignitatis: ſ3 vinctus: qđ ē nomē hūilitatꝭ: q2 non imperat: ſed orat. Seneca: Dimiſſo vultu dicendū eſt rogo. Dicit ergo. Paulus vinctꝰ chriſti ieſu: q̄ſi dicat cuiꝰ debes miſereri. Chryſ. Paulꝰ gl'iat de vinculis ꝓpter chriſtū: Sic et ad Gal. vj. d. Stigmata. i. vulnera dñi nr̄i ieſu chriſti i corpore meo porto.

¶Incipit argumētū in epiſtolam ad philemonem.

PHilemoni familiares litteras facit pro oneſimo ſeruo eius: ſcribens ei ab vrbe roma de carcere ꝑ ſupraſcriptum oneſimum.

¶Explicit argumētū: Incipit epiſtola Pauli ad Philemonem.

a PAulus vin-
b ctꝰ chriſti ieſu
c d ⁊ timotheus frat
e philemoni dile-
f cto adiutori no-
g h ſtro ⁊ appie ſorori chariſſime:
i k et archippo cōmilitoni no-
l m ſtro ⁊ eccleſie que i domo tua
eſt: Gratia vobis ⁊ pax a deo
patre noſtro et domino ieſu
n o chriſto. Grās ago deo meo
p ſp memoriā tui faciēs in ora-
q r tionibꝰ meis audiēs charitatē
s t tuā ⁊ fidē quā habēs in dño
ieſu et in omnes ſanctos vt
v x communicatio fidei tue eui-
y dens fiat in agnitiōe ois ope-
z a ris boni in chriſto ieſu. Gau-
dium enim magnum habui:
b c ⁊ conſolationem in charitate
d tua: quia viſcera ſanctorum

d ¶Et timotheꝰ frat. Hūc addit/vt rogatꝰ a multis magis credat. S3 quō pōt hoc eē q timotheꝰ eēt tūc cū paulo: cui iam ſcripſerat vltimā epl'am: in q ei mandauerat vt veniret ad ſe. ij. Timoth. iiij. b. Ego iā delibor ⁊c. Et poſtea ſeqt. Feſtina ad me venire: Hic aūt dicit: Para mihi hoſpitiū tanq̄ veturꝰ adoleſcens. Solutio: ſicut eīn dicit ſup epl'am ad Heb. apl'us ſcrpſit epl'am ad Timotheū ſecundā rome vinctꝰ: ⁊ duos annos tunc fuit in roma: vt dr̄ Act. vlt. g. Deinde dimiſſus ad hiſpanias veniēs vidit ⁊ iudeos: ⁊ pꝰ romā rediit. Paulꝰ inq̄ ⁊ timotheꝰ ſcribunt hāc epl'am. e ¶Philemoni dilecto: vel diligibili ꝓpter ꝟtutes q̄s habet. f ¶Adiutori nr̄o: in miniſterio ꝑdicationis quā adiuuat bene operando ⁊ pauperibꝰ ſctis ſubueniendo. Phil. iiij. a. Adiuua eas q̄ mecū laborant in euāgelio. Infra. d. Demas: lucas: adiutores mei. g ¶Et appie. Chryſ. Mihi videt coiunx huiꝰ eē. Glo. Cui ſcribit/ vt hec virū exoret. Appia autē interꝑtat libera vel ꝯtinēs vel cōtinētia: Vbi eīn ſpūs dñi/ibi libertas. (2.Co.3.d.) h ¶Sorori chariſſime: vel amabili ſm Chryſ. i. quā diligo ſororia ⁊ ſācta dilectiōe: i fide nō ficta. j. Timo. j. b. i ¶Et archippo: filio eius coloſſenſiū miniſtro: vt et hic patrē exoret. Chryſ. Hic eſt archippus de quo ſcribēs coloſſenſibꝰ ait. Col. iiij. d. Vide miniſteriū qđ accepiſti i dño vt impleas illud. k ¶Cōmilitoni nr̄o. i. mecū militāti ꝓ cauſa chriſti tuenda. ij. Timoth. ij. a. Labora ſicut bonꝰ miles chriſti. Valde bonꝰ miles debet eē q cōmilitat paulo: ſi iners nō iermis: ſine ſciētia ⁊ virtute. j. Timo. j. d. Scdm ꝑcedētes in te ꝓphetias vt milites in illis bonam militiā habens fidem ⁊ bonam conſcientiā. l ¶Et eccleſie. i. familie. m ¶Que in domo tua/ vel cuius eſt. Chryſ. Magnus vir erat cuiꝰ domꝰ eccleſia appellat: in q nihilominꝰ aliqui fuerūt ſerui infideles: qđ patet ꝑ oneſimū. Et ante oia ſalutat in hūc modū: Grā vobis ⁊c. n ¶Grās ago ⁊c. Ne diceret iſte: ſi nō eēt oneſimꝰ: neq̄q̄ mihi ſcripſiſſet: ideo prius alias cauſas ponit. Primū amorē eius.

Secūdo xeniā. i. hoſpitalitatē. Glo. Ideo cōmemorat: vt memorata bonitas moueat eū ad veniā. Et nota q omīs epiſtola pauli incipit a gratitudine ꝑter vltimā: in qua ponit cauſas gratiarū. In hoc q̄ monet apl's nos ad gratiarū actionē. Col. iij. c. Grati eſtote. j. Theſſal. v. d. In omnibꝰ grās agite. Dicit ergo. Gratias ago: pro bonis iam tibi datis. o ¶Deo meo. i. mihi ſpeciali ⁊ familiari: p ¶Sēp memoriā tui faciens in orationibꝰ meis: ꝓ bonis. ſ. amplioribꝰ tibi dandis. ij. Timoth. j. a. Sine intermiſſione memoriam tui facio ⁊c. Idem dicitur Eph. j. c. et Phil. j. b. et. ij. d. et. j. Theſſal. j. a. q ¶Audiens: ⁊ ideo gaudens. iij. Ioh. b. Maiorem hoꝝ nō habeo gratiā: q̄ vt audiam filios meos in veritate ambulare. r ¶Charitatē tuā ⁊ fidē quā habes: id eſt teſtimoniū charitatis/quantū ad affectū fidei: quātū ad intellectū Ioh. v. f. Erat iohēs lucerna ardēs ⁊ lucēs. Ardēs ꝑ charitatē: lucēs ꝑ fidē: s ¶Quā/fidē et charitatē. t ¶Habes in dño ieſu ⁊ in oīs ſanctos: vel i omnibꝰ ſanctis: quia in chriſtū credebat ⁊ diligebat: et ꝑ opa fidei ⁊ charitatꝭ chriſto ſuiebat etiā ſctis. De charitate patet. Sed de fide q̄ritur q̄liter habet in ſanctos fides: rñdet. v ¶Vt cōicatio fidei tue/dei ſm cōmunē fidē ⁊c. Fides q̄ facit filios ⁊ pſes: ergo ⁊ fratres. Sic ergo fides habet in ſctōs oēs. i. in cōparatione ad ſctōs: q2 ꝑ fidē fiunt frēs. Itē ꝑ fidē credit ſanctis. Vt cōicatio ⁊c. Vel ſic ꝯtinua. In orōnibꝰ meis ad h factis: Vt cōicatio fidei tue. i. fides tua que eſt cōis nr̄e. x ¶Euidēs fiat. i. appareat efficacit in bona opatione. Et huic expoſitioni conuenit l'ra quā ponit Chryſ. Vt cōicatio fidei tue cōparabil' fiat. Fides eīn ſine ope mortua ē: Iaco. ij. d. Et ſi dixit fides tua: ſed cōicatio vel cōio fidei tue. q. d. ſi cōicator es ſm fidē: ſm alia etiā debes cōicare: Vel alit. Vt cōicatio fidei tue. i. id qđ ex fide tua pauperibꝰ impertiendo cōicas: euidens fiat aliis ad exemplū. Et notant i hoc tria. Fides q̄ ſibi vtilis eſt. Et communicatio: que vtilis eſt ſibi ⁊ aliis. Tertio autem euidētia q̄ vtilis ē aliis: ⁊ ſi nō ſibi q̄nq̄. Matth. v. b. Sic luceat lux vr̄a corā hoībꝰ ⁊c. Ioh. v. f. Erat iohēs lucerna ardēs ⁊ lucēs. Ardere parū faciunt: ⁊ lucere ⁊ ardere ſimul ꝑfectū. Euidens dico fiat et hoc/ y ¶In agnitione ois boni i chriſto ieſu. i. ita vt cognoſcat omē bonū eſſe in te ꝑ chriſtū. i. bonoꝝ oīm ſufficiētia: Et loquit de bono grē i illo: ⁊ bonis opibꝰ q̄ꝝ exemplar eū optat eē: vt ſit liber vite aliis ꝑ exēplū. Titū. ij. b. In oībꝰ teipſm ꝑbe i exēplū bonoꝝ opeꝝ. j. Timo. iiij. c. Exēplū eſto fideliū in ꝟbo: i ꝯuerſatiōe: i charitate: i fide: i caſtitate: vel i agnitiōe ⁊c. i. tali intētione bonū operis vt hēas vitā etnā: q̄ ē cognitio ois boni: Que cognitio ē: z ¶In chriſto ieſu: q2 ⁊ ipe chriſtꝰ ē oē bonū ⁊ ē via ad ſūmū bonū. Ipſe eīn eſt via ⁊ vita: forma ⁊ corona: exēplū ⁊ ꝑmiū vt dic btūs Bern. Hoc bonū deſiderauit moyſes dicēs Exo. xxxiij c. Si iueni grāz i ꝯſpectu tuo/oñde mihi faciē tuā vt ſciā te ⁊c. Et poſtea ſeqt. Oñde mihi gl'iā tuā. Rñdit dñs. Ego oñdā tibi oē bonū. Prouer. xj. c. Deſideriū iuſtoꝝ oē bonū ē. i. btitudo etna. a ¶Gaudiū eīn: q̄ſi iō oro: vel iō ꝓ te grās ago: q2/gaudiū magnū habui/iteriꝰ in corde: b ¶Et cōſolatione/in aduerſitate: c ¶In charitate tua/quā ꝑ opa ꝓbaſti te habere: q2 ꝓbatio dilectiōis exhibitio ē opis: Et hē: d ¶Quia viſcera ſctōꝝ. i. filii ſcōꝝ chariſſimi: vel affectꝰ coꝝ:

Requieuerūt ꝑ te.

B a ¶ Requieuerũt ꝑ te fratˀ: qꝛ eis miniſtraſti neceſſaria: ⁊ cõſolatꝰ es eos: ⁊ ita ſanctoꝝ affectꝰ erga te ꝓpenſiꝰ te ꝯſolã te reqͤuit ⁊ refrigeratꝰ ē. ij. Corĩ. vij. d. In cõſolatiõe aũt nr̃a abundãtiꝰ magis gauiſi ſumꝰ ſup gaudio titi ⁊c̃. Hoc ē qḋ h dr̃: Quia viſcera ſanctoꝝ. Sãcti em̃ refrigerant: non tam ex ſubuentione dati ꝙ̃ ex voluntate do/ nantis. Eccl. xviij. b In omni dato non des triſticiam verbi mali: nõne ardorem refrigerabit ros: ſic ⁊ verbum melius ꝙ̃ datum. j. Ioh. iij. c. Qui habuerit ſubſtã tiam huius mundi ⁊ viderit fratrẽ neceſſe habẽtem ⁊ clauſerit viſcera ſua ab eo: id eſt affectionẽ pietatˀ

a rẽquieuerunt per te frater.
b c Própter qḋ múltã fiduciam
d habẽs in chriſtó ieſu imperan
di tibi qḋ ad rem ꝑtinet: ꝓpť
e f chãritatẽ magis obſecro cũm
g ſis talis vt paulꝰ ſenex: nũnc
autem ⁊ vinctus ieſu chriſti:
h obſecró te ꝓ meo filio quẽ ge
i k nui in vincũlis ónesimo qũi ti
l m bi aliqñ inũtilis fuit: nũc ãutẽ
n o p ⁊ mihi ⁊ tibi vtilis quẽ remiſi
q tibi. Tũ autẽ illũ vt mea viſce
ra ſuſcipe. Quẽ ego volueraꝫ
r mecũ detinere: vt pró te mihi
miniſtraret in vinculis euan/
s gelij. Sinẽ conſilio auteꝫ tuo
t v nihil volui facere: vti nẽ vẽlut
x ex neceſſitate bõnũ tuũ eſſet
y ſẽd voluntariũ. Forſitãn em̃
z ideo diſceſſit ad horam a te/
a b vt in ęternũ illũ recipes: iã nõ
c d vt ſẽruũ/ ſꝫ ꝓ ſuó chãriſſimũ
e f frẽm: mãxie mihi. Quãtó aũt
g h magis tibi: ⁊ i cãrne ẽt i dño.

materne: quõ charitas dei manet i eoꝝ Geñ. xliij. g. Cõmota fuerãt viſcera eius ſup fratre ſuo: ⁊ erũpebant lachꝛymę. Ecõ tra Prouerb. xij. b. Viſcera impioꝛum crudelia. Iob viſce/ ra ſua paupibꝰ aperuit/ ⁊ viſcera eiꝰ eoꝝ refectio: Unde dicit Iob. xxxj. b. Si nõ benedixerint mihi latera eius: ⁊ de velle/ ribus ouiũ mearũ calefactus ē. Sic dicunť hic viſcera requi/ eſcere: ſicut ibi latera benedicere. ſ. qñ paſcunť: ſicut latera qñ induuntur. Et nota ꝙ aplˀs gaudebat de hoc ꝙ iſte euidenter opa charitatis exhibebat ⁊ prudenter: quia in ſctõs: nõ in hi/ ſtriones. Pauci ſunt hodie qui gaudeãt de euidenti bono al/ terius: ⁊ qui orent ꝓ hoc: ſicut paulus gaudebat ⁊ orabat. Vñ ſupra: Ut euidẽs fiat. Eſa. xxxij. d. Gaudia onagroꝝ paſcua gregum. i. merita ſubditoꝛũ. ij. Ioh. b. Gauiſus ſum valde. quia inueni de filijs tuis ambulantes in veritate. E contra ma li torquenť qñ bona alioꝝ intuenť: ⁊ etiã ipſos bonos vident. Sap. ij. c. Grauis eſt nobis etiã ad videndũ: qm̃ diſſimilis ẽ alijs vita illius: ⁊ immutatę ſunt vię eius. Vñ Exo. x. g. dixit pharao ad moyſen: Caue ne vltra videas faciẽ meã: quocũqꝫ die apparuerˀ mihi morieris. b ¶ Propter qḋ: quia ita charitatiuus ẽ ⁊ benignus alijs. c ¶ Multa fiduciam habẽs: nõ dico ptãtẽ: d ¶ In chriſto ieſu. i. ꝑ chriſtũ. Im pandi tibi qḋ ad rẽ ꝑtinet. i. tibi vtile eſt ⁊ mihi. Glo. Nõ dico me hẽre ptãtẽ ĩpandi tibi qḋlibet. Et ẽ argumẽtũ ꝙ obe/ diẽtia determinata ẽ. Matth. xxiij. a. Qḋ dicũt facite: ꝑtinẽtia ſ. ad cathedrã. ij. Corĩ. x. c. ⁊ xiij. b. Poteſtatẽ dedit mihi dñs in ędificationẽ ⁊ nõ in deſtructionẽ. e ¶ Propť charita tem magis obſecro. j. Theſſaľ. ij. c. Tanqꝫ pꝛ filios ſuos deꝑcantes vos ⁊ cõſolantes teſtificati ſumus vt digne ambu/ laretis deo. Itẽ. ij. Theſſaľ. iij. c. Nõ quaſi nõ habuerimꝰ po teſtatẽ: ſed vt formam daremus vobis. f ¶ Cũ ſis talis vt paulus ſenex: et ideo nõ impero tibi ſed/ obſecro. Vñ. j. Timoth. iiij. d. Seniorem ne increpaueris ⁊c̃. Leuiť. xix. d. Coram cano capite conſurge ⁊ honora perſonam ſenis ⁊ ti/ me dñm deũ tuũ. j. Peť. v. a. Seniores qui in nobis ſunt ob/ ſecro conſenior ⁊ teſtis chriſti paſſionũ. Hoc eſt qḋ ſubdiť: g ¶ Nũc autẽ ⁊ vinctus ieſu chriſti. i. ꝓ chriſto ieſu: et ideo magis debes moueri: ⁊ rõne ętatis: quia/ ſenex: ⁊ rõne paſſionis: quia/ vinctus: ⁊ ratione cauſę: quia/ ieſu chri/ ſti. Ego inqꝫ talis/ h ¶ Obſecro te pro meo filio. in fide. l ¶ Oneſimo: noĩe. i ¶ Quẽ genui: ꝑ euan/ geliũ. j. Corĩ. iiij. d. In chriſto ieſu ꝑ euãgeliũ ego vos genui. Gaľ. iiij. c. Filioli mei quos iterum ꝑturio donec chriſtus for/ metur in vobis. k ¶ In vinculis. i. dũ eſſem in vinculis: ⁊ ideo tenerius eũ diligo: ſicut chriſtus latronẽ: quẽ in dolore ſuo genuit in cruce affectuoſe dilexit: qḋ oſtẽdit in verbo illo Hodie mecũ eris in paradiſo: Luc. xxiij. f. Dicit etiã ꝙ mu/ lieres filios ſuos magis diligunt quos in maiori anguſtia pe/ pererunt. Similiter iacob amplius ioſeph et beniamin di/ lexit: quos in ſenectute genuit. Geñ. xliij. e. Eſt nobis pater

ſenex ⁊ puer paruulus: qui in ſenectute illius natus eſt: cuius vterinus frater eſt mortuus: ⁊ ipſum ſolum habet mater ſua: pater ꝓ tenere diligit eum. Itẽ/ vinculis/ dicit. q. d. ꝓpter hoc dignus eſt honore qm̃ in ipſis certaminibꝰ genitus eſt et in tẽptationibꝰ. m ¶ Qui tibi aliqñ: dum infidelis erat. n ¶ Inutilis fuit: tua tollẽdo. i. tibi no cuit: ⁊ ẽ ibi Liptote. i. inutilis ⁊ damno/ ſus: ⁊ ita dignꝰ erat ira ⁊ pęna: ſm̃ illud Prouer. xiiij. d. Ac/ ceptꝰ ẽ regi miniſter intelligẽs: iracũdiã aũt illius inutilis ſu/ ſtinebit. Math. xxv c. Inutilem ſeruum ꝓijcite i tenebras ex teriores. o ¶ Nũc autem mihi ⁊ tibi vtilis: quia mihi ſeruit ⁊ orat ꝓ te. p ¶ Quẽ remiſi tibi. Sed contra Deuť. xxiij. c. Non trades dño tuo ſeruum qui ad te cõfugerit: habitabit tecũ in loco q̃ ei placuerit. Solo lo quitur de exulibꝰ ex ira regũ ⁊ fugientibus mortis periculum. q ¶ Tu autẽ illũ vt mea viſcera ſuſcipe. i. recipe eũ in filiũ chariſſimũ. Filij dicunť viſcera matrũ: quia de viſceribꝰ earũ exierunt: ⁊ ideo vt viſcera ſua voluit aplˀs iſtũ recipi. iij. Reg. iij. d. Cõmota ſunt viſcera eius ſup filio ſuo. Vel Ut viſcera mea. i. vt affectũ meũ: quia eũ reficiendo/ reficis et recipis meũ in te affectũ: Sic ⁊ de dño ieſu chriſto: qꝛ dicit ſe recipi in ſuis mẽbris. Mat. x. d. Qui vos recipit me recipit: ⁊ eũ q̃ me miſit. r ¶ Ut ꝓ te mihi miniſtraret ⁊c̃. Pau lus em̃ diu fuit i cuſtodia libera. ſ. ꝑ biennũ: vt dˀ Acť. vlť. d. permiſſum ẽ paulo ꝑmanere ſibimet cũ vno cuſtodiẽte ſe mili te. s ¶ Sine cõſilio. i. cõſenſu diſcreto. Eccl. xxxij. d. Fi li ſine cõſilio nihil facias. Itẽ Eccl. xxxij. d. Sine iudicio ni/ hil facias graue. t ¶ Uti ne. i. vt nõ: v ¶ Uelut ex ne/ ceſſitate. i. cõtra velle tuũ. x ¶ Bonũ tuũ eſſet. ſ. ꝙ ſer/ uus tuus mihi ſeruit. ij. Corĩ. ix. b. Non ex triſticia aut ex ne/ ceſſitate: hilarẽ em̃ datorẽ diligit deus: y ¶ Sꝫ volunta riũ: Aliter em̃ deus nõ acceptat. Exo. xxv. a. Ab omĩ homie qui offert vltroneꝰ accipietis. j. Peť. v. a. Prouidẽtes nõ co/ acte: ſed ſpontanee ſm̃ deũ: neqꝫ turpis lucri grã: ſed volunta rie. z ¶ Forſitan em̃: quaſi ideo ſuſcipe illũ: quia vtilis fuit fuga eius ꝑ occaſionẽ. ſ. nõ ꝑ intentionẽ. Forſitan ideo diſceſſit ad horã a te: Argumẽtũ ꝙ malũ ẽ occaſio boni: ſicut vẽditio ioſeph: Geñ. xlv. b. Pro ſalute vr̃a miſit me dñs ante vos. Itẽ Geñ. l. d. Uos cogitaſtˀ de me malũ: ⁊ deꝰ con/ uertit illud in bonũ. Heſter. iiij. d. Quis nouit vtrũ idcirco ad regnũ veneris vt in tali tpe parareris. Ro. viij. e. Oĩa coopanť in bonũ: his qui ſm̃ ꝓpoſitũ vocati ſunt ſcti. Dicit aũt aplˀs. Forſitan: vt ſnĩaꝫ tpet: qꝛ oĩa hũana ſũt dubia: ⁊ potuit alia eẽ cã q̃re ſic fieri deꝰ diſpoſuerit ſiue ꝑmiſerit. a ¶ Ut i ęternũ illũ recipes: hic ⁊ i futuro tibi vtilẽ. b ¶ Iã ñ vt ſeruũ/ c ¶ Sꝫ ꝓ ſuo. i. loco ſui qḋ añ erat. d ¶ Chariſſimũ frẽꝫ qḋ piꝰ ẽ: qꝛ nũc ſuiet amore: ñ ex timore. j. Timo. vj. a. Qui fideles hñt dños ñ ꝯtẽnãt: qꝛ frẽs ſt: ſꝫ magˀ ſeruiãt: qꝛ fideles ſt ⁊ dilecti. Vel ſm̃ aliã lrãm: Sꝫ plus ſeruo. ſ. chariſſimũ fra/ trem: chariſſimũ dico: e ¶ Maxie mihi: qꝛ genui eũ. Vel mihi: qꝛ ego q̃ndã peccõr ⁊ pẽnitẽs: tales diligere debeo ſicut mihi. Gal. vj. a. Cõſiderãs teipm ne ⁊ tu tẽpteris. Vel Ma xime mihi/ frẽm. ſ. qꝛ ego ſũ mgrˀ tuꝰ: reputo eũ mihi frẽꝫ ⁊ parẽ in fide/ f ¶ Quanto autẽ magis tibi: qm̃ etiã dꝫ eẽ charus ⁊ fratˀ. g ¶ Et in carne: qꝛ erat eius dñs carnalis. ⁊ ideo debebat eum diligere: ſicut ⁊ ille ei obedire ex amore. Eph. vj. a. Serui obedite dñis carnalibꝰ. h ¶ Et in dño/ ꝑ fidẽ. Quãto autẽ magis: ꝙ̃ ante Tibi: frater eſt. Et in carne: ꝑ cõditionẽ ꝓmę natiuitatis ab adã. Et in dño: ꝑ fi/ dem cõmunẽ diuinitatis: quaſi diceret hoc duplici vinculo eſt

h ligatus eo: ⁊ ſm̃

ligatus es: ⁊ ſm carnē/ ⁊ ſm deum. Oſee. xj. b. In funiculis adā trahā eos/ in vinculis charitatis. Glo. Et in dn̄o: p fidē que oēm ſuperbiā amputat. Joh. v. g. Quō poteſtis credere qui gloriā ⁊c. Hec duo debent eū mouere ad humilitatē. ſ. ꝙ equalis erat ei ſeruus ſuus: et in primo parente adā ſm carnē ⁊ in creatore omniū dn̄o: Oēs eñ eq̄les natura genuit: et oēs deus condidit ſi ne ꝑſonarū acceptio ne quemlibet guber nās. Sap. vj. b. Nō eſt eñ ali⁹ deus ꝗ̄ tu cui cura eſt de omni bus. Malach. ij. c. Nunqd nō vn⁹ pat eſt oim nrm: nunqd vn⁹ deus creauit nos: quare ergo vnuſquiſq₃ noſtrū deſpicit fratrē ſuū/ violās pactū patrū noſtroꝝ. Matth. xxiij. a. Vn⁹ eſt pater veſter qui in celis eſt. Et quia ita eſt/ ideo:

nō frueris eis. Vel/ o Fruar te in dn̄o. i. dn̄o in te: ſic angeli modo deo fruunt/ et i ſe ⁊ in creatura eū intuētes. Sic ſumit frui p ſe: ſm qō dicit Aug⁹. in lib. de doctrina chriſtiana: Frui eſt alicui rei inhere re ꝓpt ſe. Hi duo modi inueniunt i libro de doctrina chriſtiana lib ꝑ vbi di. Inde ad philemonē paul⁹. Ita inqt frater ego te fruar i domino: qō ſi nō addidiſſet in dn̄o: ⁊ te fruar tm̄ dixiſſet/ i eo cōſtituiſſet ſpem btitudinis ſue: ꝗ̄ꝗ̄ dicat viciniſſime frui cū delectatiōe vti. Cū eñ adeſt qō diligit etiā delectationē ſecū neceſſe ē gerat: p quā ſi tu trāſieris eāq₃ ad illud vbi ꝑmanēdū ē retuleris/ vteris ea ⁊ abuſiue: non ꝓprie diceris frui: ſi ꝟo inheſeris atq₃ ꝑmanſeris finē in ea ponens leticie tue: tūc ꝟe ac ꝓprie dicendus es frui: qō nō ē faciēdū niſi i illa trinitate. i. ſūmo ⁊ incōmutabili bono. Itē Aug⁹. i eodē lib. j. de doctrīa chriſtiana.

a Si ergo habēs mē ſociū/ ſuſcipe
b c illū ſicut me. Si aūtē aliquid
d e f nōcuit tibi aūt debet/ hōc mi
g hi imputa. Egō paul⁹ ſcripſi
h i k mea manu: egō reddā vt nōn
l m dicā tibi ꝙ ēt teipſum mihi de
n o bes. Itā fratēr ego te fruar in
p domino: reficē viſcera mea in
q † dn̄o. Cōnfidēs in obedien
r tia tua ſcripſi tibi: ſciēns quo
niam ⁊ ſuper id quod dico fa
s ciēs. Simūl aūt et para mihi
t v hoſpitiū. Nā ſpēro p orātio
x nes veſtras dōnari me vobis.

a Ergo. i. Si habes. i. ſi habere vis/ c Me ſociū. in via ⁊ patria: in tribulatione ⁊ in regno. Apoc. j. b. Ego iohānes frater vr̄ particeps ⁊ ſoci⁹ in tribulatiōe ⁊ in regno. j. Joh. j. b. Et vos ſocietatē habeat nobiſcū: ⁊ ſocietas nr̄a ſit cū pr̄e ⁊ cū filio eius ieſu chriſto. j. Cor. j. b. Fidelis de⁹ per quē vocati eſtis in ſocietatem filij ei⁹. d Suſcipe illum ſicut me. q. d. aliter nō es ſocius meus. Phil. ij. a. Si qua ſocietas ſpūs: ſi qua viſcera miſerationis implete gaudium meū: vt idē ſapiatis. e Si autē aliquid. i. in aliquo. f Nocuit tibi. i. leſit te. Eccl. xxviij. a. Relinque proximo tuo nocēti te: ⁊ ſic deꝑcanti tibi peccata ſoluent. Hō homini ſeruat irā: ⁊ a deo querit medelā. g Aut debet/ aliqd tibi. Matth. vj. b. Dimitte nobis debita nr̄a. Et poſtea. Si enim dimiſeritis hominib⁹ delicta eoꝝ/ dimittet ⁊ vobis pater celeſtis delicta veſtra: ſi autē nō dimiſeritis hominib⁹: nec pater veſter ⁊c. h Hoc mihi imputa. In hoc oēm excuſationem tollit. q. d. ego fideiubeo ꝓ eo. Nota ꝙ eſt fideiuſſio temeritatis ⁊ cupiditatis in multis: qui ſuſcipiunt curas animarum temere ⁊ cupide. Contra quos dicitur Prouerb. xxij. d. Noli eſſe cum his qui defigunt manus ſuas: et qui vades offerunt pro debitis: ſi enim non habes vnde reſtituas: quid cauſe eſt vt tollat operimentum de cubili tuo. Prouerb. xxvij. b. Tolle veſtimentum eius/ qui fideiuſſor extitit alieni ⁊ ꝓ extraneis aufer pignus ab eo. Itē eſt ſponſio ſiue fideiuſſio charitatis: de qua Prouerb. xij. d. Qui negligit damnum ꝓpter amicū iuſtus eſt. Itē Eccl. xxix. c. Vir bonus fidē facit proximo ſuo. Et poſt: Gratiā fideiuſſioris ne obliuiſcaris: dedit eñ ꝓ te animā ſuā. Quocūq₃ autē modo fideiuſſeris ꝓ anima proximi: ſiue ex cupiditate ſiue ex charitate obligatus es creditori ⁊ ſollicitus ſis. Prouerb. vj. a. Fili ſi ſpoponderis pro amico tuo/ defixiſti apud extraneū manū tuā: illaqueatus es verbis oris tui ⁊ captus ꝓprijs ſermonib⁹: fac ergo qō dico fili mi ⁊ temetipſum libera: quia incidiſti in manū proximi tui: diſcurre feſtina ſuſcita amicū tuū: ne dederis ſomnum oculis tuis: nec dormitent palpebre tue. Et vt magis credatur qō dicit/ addit: i Ego paul⁹ ſcripſi mea manu. Gal. vj. c. Videte qlib⁹ lris ſcripſi vob manu mea. k Ego reddā/ tibi qō ille abſtulit: et in quo te leſit reddā recōpenſationē hic vel in futuro. Eccl. viij. c. Non ſpondeas ſupra virtutē tuā: ꝙ ſi ſpoponderis: quaſi reſtituens cogita. Et hoc dico tibi l Vt nō dicā tibi/ hoc ſcz: m Quod et teipſum: nō ſolum tua/ mihi debes. q. d. poſſem dicere hoc ſcz ꝙ non oportet me recompenſationē tibi facere: quia meus es tu: ſed ꝓ pace ⁊ reuerentia dico ꝙ reddam tibi. Tob. ix. a. Si meipſum tradā tibi ſeruū: nō ero ꝯdign⁹ ꝓuidentie tue. n Ita frat ego te fruar i dn̄o. i. gaudebo de te in dn̄o in regno: ⁊ delectabor te i dn̄o: ita. ſ. ſi feceris hoc qō peto. Hoc ꝑ Refice ⁊c. Et nota ꝙ ſm h ſumit frui large ꝓ vti cū delectatiōe: vel ꝓ vti ſimplr. Sic ſumit Eccl. viij. b. Fruere magnatis ſine qrela. Deut. xxviij. d. Filios generabis ⁊ filias ⁊

Frui eñ eſt amore ihere re alicui rei ꝓpter ſe: vti aūt qō in vſū venerit ad id qō amas obtinēdū referre/ ſi tn̄ amādū eſt: nā vſus illicitus abuſus poti⁹ vel abuſio ē noiāda: Quō ergo ſi eſſem⁹ peregrini q̄ beate viuere niſi in patria nō poſſem⁹/ eaq₃ ꝑegrinatione vtiq₃ miſeri: ⁊ miſeriā finire cupiētes in patriā redire vellem⁹: opus eſſet vel terreſtrib⁹ vel marinis vehicul: quib⁹ vtendū eſſet vt ad patriā q̄ fruendū erat ꝑuenire valeremus: ꝙ ſi amenitas itineris ⁊ ipſa geſtatio vehiculoꝝ nos delectaret: cōuerſi ad fruēdū his q̄bus vti deberem⁹ nollem⁹ cito viā finire: ⁊ ꝑuerſa ſuauitate iplicati alienaremur a patria: cui⁹ ſuauitas faceret btōs: Sic i hui⁹ mortalitat via ꝑegrinātes a domino ſi redire in patriā velim⁹/ vbi bti eſſe poſſim⁹/ vtendū ē hoc mundo/ nō fruēdū: vt inuiſibilia dei p ea q̄ facta ſunt intellecta ꝯſpiciant: h eſt de corporalib⁹ tꝑalibuſq₃ reb⁹ eterna ⁊ ſpūalia cōparem⁹. Res igit q̄b⁹ fruēdū ē pr̄ ⁊ fili⁹ ⁊ ſpūſſctūs ē/ eadēq₃ trinitas: vna q̄dā ſūma res: cōmuniſq₃ oib⁹ fruētib⁹ ea. Roma. i. c. p Refice viſcera mea. i. filiū vel affectū meū. In dn̄o. i. ꝓpter dn̄m. Viſcera ſua vocat apſus quos intime diligebat. Phil. j. b. Teſtis ē mihi de⁹ quō cupiā oēs vos in viſcerib⁹ ieſu chriſti. Chryſ. ponit hāc lrā. Ita ego frat a te iuuer in dn̄o: requieſcere fac viſcera mea in chriſto. Sup. eodē. b. Viſcera ſctōꝝ requeuerūt per te frater. Deinde blandit ei dicens. q Confidēs in obedientia tua ſcripſi tibi. Argumentū ꝙ illis ſolis p̄cipiēdū ē: de quoꝝ obediētia confidit. Habebat aūt apl's auctē p̄dicandi. Vn̄ Rom. j. a. Per quē accepimus grām ⁊ apoſtolatū ad obediendū fidei in omnibus gentibus. r Sciens qm̄ ⁊ ſup id qō dico facies. In h facit eū ꝓmptiorē. Glo. Prouocat eū ſic blandiēdo vt ampli⁹ faciat ꝗ̄ poſtulat ab eo. Solet eñ fieri vt qui de ſe videt bene ſentiri/ meliorē ſe prebeat. Heb. vj. b. Cōfidim⁹ de vobis dilectiſſime meliora ⁊ viciniora ſaluti. Gal. v. b. Cōfido de vobis in domio ꝙ nihil aliud ſapietis. ij. Cor. vij. d. Gaudeo ꝙ in omnib⁹ cōfido in vobis. Et ſup. Reminiſcētis oīm veſtrū obediētiā. s Simul aūt ⁊ para mihi hoſpitiū. Hoc etiā dicit vt eū moueat ad veniā. Et aſſumūt ex hoc argumētū legati ⁊ archidiaconi q̄ p̄parationē volūt ⁊ exigūt a ſubditis. Sz hec auctas eis tollit ſi intētio apli diligēti⁹ penſet. Hoc eñ dixit nō vt ſibi p̄parent lautiora ⁊ ſupflua: ſz vt ſe ꝯfidētiā ⁊ familiarē ad eū hēre dilectionē oſtēdat: cū ſcriptū ſit Luc. x. b. Edentes ⁊ bibētes q̄ apud illos ſūt. Propterea iocoſe dixit hoc vt ſeruo. Vn̄ Chryſ. Jocoſum videtur verbū vt hō pauper diuiti mandet vltra terrarū ſpacia p epiſtolam p̄parationē hoſpitij: qd eñ ꝓ eo p̄parandū erat: qui pane et pulmēto vili cōtentus erat. t Nam ſpero p orones vr̄as. Phil. j. d. Scio qz manebo ⁊ ꝑmanebo oib⁹ vob ad ꝓfectū vr̄m. v Per orones vr̄as. Jaco. vlt. d. Multū eñ valet deꝑcatio iuſti aſſidua. x Donari me vobis. Hoc dicit vt magis obediant. Solent eñ abſentes cōtemni.

Salutat te epaphras.

a Salutat te epaphras. De iſto loquitur Col. i. a. Sicut didiciſtis ab epaphra chariſſimo conſeruo nr̃o: qui eſt fidelis ꝓ vobis miniſter chriſti. b Concaptiuꝰ meꝰ in chriſto ieſu. i. ꝓ chriſto. Sed quõ erat captiuus / notat oſtendens eũ eſſe in tribulatione. c Marcus ariſtarchꝰ ⁊c̃. Col. iiij. b. Salutat vos ariſtarchus ꝯcaptiuus meꝰ ⁊ marcꝰ ꝯſobrinus barnabe. Et infra: Qui ſũt ex circũciſiõe: Et ꝑ dicit: Salutat vos lucas medicꝰ ⁊ demas ⁊c̃. Ergo lucas fuit de gẽtibꝰ. Et. ĩ. dĩ Cum oneſimo chariſſimo ⁊ fideli fratre ⁊c̃. nũqd iſte fuit ille oneſimꝰ? nõ. Sed hic qrit̃ de hoc qđ hic ponit̃ demas in ſalutatione: ex hoc enim conſtat ꝙ erat fidelis. Et adhuc loquens doctrinã apl̃i qđ videt̃ ei cõtrariũ qđ dĩ. ij. Timoth. vlt̃. b. Demas me dereliqt diligẽs hoc ſeculũ: Et abijt theſſalonicam: Et infra. Lucas ẽ mecũ ſolꝰ.
2. Timo. 4. b. Hec aũt epl̃a ſcripta ẽ poſtea ꝙ̃ illa ad timotheũ: qđ pʒ ex h ꝙ in ſecunda ad timoth. mandat ꝙ ad ſe veniat / cito ſubdens: Ego iam delibor ⁊c̃. Hic autẽ in ꝑncipio epl̃e ꝑponit̃ timotheus ĩ titulo cũ paulo: ergo iã venerat qñ hec epl̃a ſcp̃ta eſt: et iã vt dictũ eſt / demas dereliqrat apl̃m: quõ ḡ hic ponit̃ demas tãq̃ ipſe eẽt cũ apl̃o? R̃ñdeo. vel loqt̃ de diuerſis q̃ vocant̃ h noĩe demas: vel q2 ille ex timore apl̃m dereliqrat: iã pẽnitẽs credi põt rediſſe. d Lucas. Chryſ. Quid lucã vltimo ponit: nec h oportet impſcrutata dimittere. Et poſtea dic̃ Lucas vltimꝰ exiſtẽs factꝰ ẽ ꝑmus. e Adiutores mei / in ꝑdicatiõe ⁊ opatione euãgelij. Phil. iiij. a. Cũ clemẽte ⁊ ceteris adiutoribꝰ meis. f Gr̃a dñi ⁊c̃. Chryſ. Oꝛone epl̃as cõcluſit. Sic̃. ij. Timo. iiij. d. Dñs nr̃ ieſus chriſtꝰ cũ ſpiritu tuo. Et nota qddã eẽ notabile ĩ apl̃o ꝙ oẽs fere epl̃as niſi illã ad Hebreos a gr̃arũactiõe icẽpit: ⁊ t̃minat oẽs fere in oꝛonẽ vt ſic oẽm opationẽ ſuã ⁊ ſcp̃turã ⁊ a deo inciperet ꝑ gr̃arũactionẽ: et in deũ terminaret ꝑ oꝛonẽ. Hinc etiã inoleuit / vt in fine litterarum ſcribatur: valete.

Explicit Poſtilla domini Hugonis Cardinalis ſuper epiſtolam Pauli ad Philemonem.

a Salutat te epaphras cõcapti b uuſ meus in chriſto ieſu: mar c cus / ariſtarchus / demas lu d cas adiutores mei: e Gr̃a dñi f nr̃i ieſu chriſti cum ſpiritu veſtro: Amen. Explicit epiſtola Pauli ad Philemonẽ

Incipit argumentũ in epiſtolam ad Hebreos.

In ꝑmis dicendũ eſt cur i apl̃s paulus in hac epl̃a ſcribenda non ſeruauerit morem ſuũ: vt vel vocabulũ noĩs ſui / vel ordinis deſcriberet dignitatẽ. Hec cauſa ẽ ꝙ ad eos ſcribẽs qui ex circũciſiõe crediderãt / quaſi gentiũ apl̃us ⁊ nõ hebreoꝝ: ſciẽs q̃ʒ eoꝝ ſuperbiã / ſuãq̃ʒ humilitatem ipſe demonſtrãs / meritũ officij ſui noluit ãteferre. Nã ſimili modo etiã iohãnes apoſtolus ꝓpter humilitatem in epiſtola ſua nomen ſuũ eadẽ rõne nõ pretulit. Hanc ergo epiſtolã fertur apoſtolꝰ ad hebreos cõſcriptã hebraica lingua miſiſſe: cuiꝰ ſenſum ⁊ ordinẽ retinẽs: Lucas euangeliſta poſt exceſſum apl̃i pauli greco ſermone compoſuit.

Explicit argumentum Incipit epl̃a pauli ad hebreos.

Capi. I

a Multifarie b multiſq̃ʒ modis:

Reuerendiſſimi in chriſto patris ⁊ dñi / dñi Hugonis ⁊c̃. Cardinalis Poſtilla ſuꝑ epiſtolã pauli ad Hebreos Incipit. Expoſitio Capi. I

Multifarie multiſq̃ʒ modis ⁊c̃. Ro. xi. b. Dr̃ diu qdẽ ego ſũ gentiũ apl̃s miſteriũ meũ honorificabo: ſi q̃ mõ ad enũciãdũ ꝓuocẽ carnẽ meã ⁊ ſaluos faciã aliq̃s de illis. Sic̃ dixit apl̃s: ſic cõpleuit. Nã ad hebreos hãc epl̃am ſcripſit lingua vt dĩ hebraica: ſed poſt mortẽ a luca fuit greco ſermone cõpoſita vel trãſlata. Intẽtio apl̃i ẽ mutare ꝯuerſos de iudeis ad ſolã fidẽ chriſti: ⁊ ab obſeruatione legaliũ reuocare. Nomẽ aũt ſuũ vel dignitatẽ tacuit: q2 nõ erat eoꝝ apl̃s: ⁊ ideo nomẽ ſuũ nõ inuocauit ſuꝑ eos: maxime cũ ſuꝑbi eſſent: ⁊ magis ꝓuocandi eſſent ad bonũ ꝑ hũilitatẽ ꝙ̃ ꝑ auctoritatẽ. Hec aũt epl̃a / vt dic̃ Chryſ. antiquioꝛ ẽ illa q̃ ſcripta ẽ ad Timotheum: in q̃ dĩ Ego enim iam delibor. ij. Timoth. iiij. b. Et ſupra dicit idẽ Chryſ. Duos ãnos fuit in roma: Act. vlt̃. g. Deinde dimiſſus ad hiſpanias venit: ⁊ vidit iudeos: ⁊ poſt romã redijt. Hãc aũt epl̃am portauit timotheꝰ: ſic̃ vult Chryſ. Vñ ĩfra vlt̃. d. dĩ. Cognoſcite frẽm nr̃m timotheũ dimiſſũ / cũ q̃ ſi celeriꝰ venerit videbo vos. Diuidit aũt h epl̃a ĩ q̃ttuoꝛ ptes. In ꝑma oñdit chriſtũ excellẽtioꝛẽ eẽ oĩ creatura: ⁊ iõ ĩ illo potiſſime fidẽdũ: qđ fac̃ vſq̃ʒ ad ꝑncipiũ ſeptimi capituli: ibi: Hic eñ melchiſedech rex ſalẽ. In ꝑmo capl̃o due ſunt ptes: Cõmendat eñ chriſtũ vltra omnes ꝓphas ⁊ oẽs hoĩes. In prima parte ab eterna genitura / contra iudeos qui dicebant Joh. ix. f. Nos ſcimus quia moyſi locutus eſt deꝰ hunc aũt neſcimꝰ vñ ſit. In ſecũda pte ꝑfert eũ angel̃ mult̃ rõibꝰ ibi: Tanto melioꝛ ⁊c̃. In ſecunda pte probat ſacerdotium chriſti maiꝰ eſſe ⁊ dignꝰ ſacerdotio leuitico: et h facit vſq̃ʒ ad ꝑncipiũ. xj. cap. ibi: Eſt autem fides ſperãdarum ⁊c̃. In tertia agit de fidei cõmendatione ꝑ quã eſt acceſſus ad chriſtũ: ⁊ h ꝑ totũ. xj. capl̃m. In q̃rta de moꝛali ĩſtructione / a. xij. vſq̃ʒ ad finẽ epl̃e. In ꝑma ḡ pte ꝯmẽdat chriſtũ mlt̃iplr̃. Et diuidit̃ illa ps ꝑma ĩ duas ptes. In ꝑma pte oñdit eũ eẽ excellẽtioꝛẽ oĩ rõnali creatura / q̃ ẽ ãgelꝰ: ⁊ durat vſq̃ʒ ad initiũ t̃tij capl̃i: ibi: Amplꝰ eñ ⁊c̃. In ſecũda excellẽtioꝛẽ rõnali creatura q̃ eſt hõ: ⁊ durat ab illo vſq̃ʒ ad ꝑncipiũ. vij. capl̃i: ibi: Hic eñ melchiſedech. Volẽs ḡ oñdere ꝙ excellẽtioꝛ ẽ angelica creatura / commẽdat eũ ſm̃ ea q̃ ei ꝯpetũt ſm̃ vtrãq̃ʒ naturã. Et ꝑmo ſm̃ ea q̃ cõpetũt ei rõne deitatꝭ. Pͥo ḡ cõmẽdat eũ ab excellẽtia ĩ magiſterio: ibi: Locutꝰ ẽ nob ĩ filio: qſi abũdãtiꝰ docuit ꝑ filiũ ꝙ̃ ꝑ ꝓphas. Secũdo a dñio: ibi: Quẽ ꝯſtituit heredẽ. Tertio ab identitate potẽtie cũ dõ pr̃e: ibi: Per quẽ fecit. Quarto a coeternitate: ibi: Qui cũ ſit ſplẽdoꝛ. Quinto a ꝯſubſtãtialitate: ibi: Et figura ſbe eiꝰ. Sexto ab oĩm creaturarũ gubernatiõe: ibi: Portãs oĩa. Septio a redẽptiõe ſiue ipſoꝝ iuſtificatione: ibi: Purgationẽ pctõꝝ faciẽs. Octauo ab eq̃litate ſiue conſeſſu cũ deo pr̃e: ibi: Sedet ad dexterã. Nono ex ꝑdict̃ ĩfert: ibi: Tãto melioꝛ ãgel̃ ⁊c̃. Decimo ꝓbat ꝑcedẽtia auctoꝛitate ſacre ſcripture: ibi: Cui eñ aliqñ ⁊c̃. Undecimo ꝓbat auc̃te chriſtũ maioꝛẽ eẽ ãgel̃ ibi: Et adorẽt eũ. Duodecio ſimilit̃ ꝓbat auc̃te angelos eẽ ſeruos: chriſtũ aũt dñm: ibi: Qui facit. Tertiodecio ꝓbat chriſtũ auc̃te excellẽtioꝛẽ angel̃ / ꝑ ſuꝑabũdãtiã charitatis: et eũ etiã ꝓbat excellẽtioꝛẽ ſm̃ hũanã naturã: ibi. Dilexiſti ⁊c̃. Quartodecimo ꝓbat idẽ ꝑ ꝑceſſionẽ: ibi: Ipſi ꝑibũt. Ultimo ꝑ vniuerſalẽ ſubiectionẽ: ibi: Ad quẽ autẽ angeloꝝ. Et ibi oñdit ꝙ nõ oĩa ſubiecta ſunt angel̃: ſʒ potiꝰ angeli ſubiecti ſũt ac adminiſtratoꝛ ij. Chryſ. ponit hãc lr̃aʒ. Multipertite ⁊ multimode olim deus locutꝰ pr̃ibꝰ in ꝓphis: in vltimo dierũ eoꝝ locutꝰ ẽ nobis ĩ filio: quẽ poſuit heredẽ oĩm ꝑ quẽ fecit et ſecula: q̃ exiſtens a panegyrinari ſplẽdoꝛ glĩe: character. i. ſignaculũ: hypoſtaſeos. i. ꝑſone eiꝰ ferẽſq̃ʒ oĩa verbo v̈tutis ſue per ſeipm̃ purgationẽ faciens peccatoꝝ eoꝝ. Numeri. xij. b. Si q̃s fuerit inter vos ꝓpha ⁊c̃. Eſa. vj. a. Vidi dñm. Aliter vidit Ezech. j. a. Apoc̃. j. c. Exo. iij. a. ⁊ xxiiij. d. Dicit ḡ.
g Multifariam vel multifarie: id eſt multotiens et multis perſonis: vt abrae: iſaac: ⁊ iacob: et eiſdem ſepe.
h Multiſq̃ʒ modis: id eſt multis qualitatibꝰ ſiue ſpeciebus loquendi: